

Bài văn mẫu lớp 8 số 2:

Đề 1: Kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với một con vật nuôi mà em yêu thích

A/ YÊU CẦU CỦA ĐỀ:

1/ *Kiểu bài*: Tự sự kết hợp miêu tả.

2/ *Nội dung*: Kể lại những kỉ niệm, những ấn tượng về một con vật mà em đang hoặc đã từng nuôi. Vd: Nét đáng yêu, sự thông minh của nó...

3/ *Nghệ thuật*: Cần miêu tả vật nuôi cho sinh động cũng như bày tỏ được tình cảm của em với nó (yêu tố biểu cảm)

B/ DÀN BÀI:

I/ *Mở bài*: Giới thiệu con vật nuôi mà em thân thiết.

II/ *Thân bài*: Kể lại những kỉ niệm chung quanh con vật nuôi đó.

1/ Vài nét về con vật nuôi của em: Ví dụ nó bao nhiêu tuổi? lông màu gì? To hay nhỏ?...

2/ Lai lịch nguồn gốc của nó: Em có nó trong trường hợp nào? Mua hay được ai cho? Những kỉ niệm chung quanh việc nó về với gia đình em?

3/ Chung quanh việc đặt tên cho nó? Em có kỉ niệm gì không?

4/ Buổi ban đầu em đã có tình cảm với nó chưa? Vì sao? (Vd nó cắn giày dép của em, nó kêu làm em không ngủ được, nó đi vệ sinh hôi hám... v... v....)

5/ Dần dần em bị nó chinh phục như thế nào? Chuyện gì khiến em không còn ghét nó? (Vd: Nó mừng rỡ khi em đi học về. Nó cọ đầu vào em an ủi. Nó là cảm hứng để em làm được một bài làm văn tốt, hoặc nó lập công bắt chuột...)

6/ Nay giờ thì em và nó gắn bó với nhau như thế nào? (Nó là vệ sĩ của em? Là bạn cùng chia sẻ vui buồn? Em chăm sóc nó như là em em vậy....)

III/ *Kết bài*: Suy nghĩ của em về nó.

- Không thể tưởng tượng một ngày nào đó nó bị bắt cóc.
- Sẽ cố giữ gìn và chăm sóc nó như thế đó là một thành viên của gia đình.

Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với một con vật nuôi mà em yêu thích

Tôi nhìn Bún vật lộn, gầm gừ và cắn vào tay, vào mặt, vào người trong sự giãy dụa của ông ta mà thấy vô cùng sợ hãi. Tôi đứng dậy, cố gắng khống chế sự sợ hãi rồi chạy về phía đông người hơn. Tôi phải tìm người giúp nếu không thì ông ta sẽ trốn thoát, và nhiều người sẽ bị ông ta bắt đi hơn mất.

Tôi chạy được một đoạn thì thấy có hai người đang đi về phía này, tôi hét lên gọi họ rồi ngã gục xuống vì mệt.

Mẫu 1: Hãy kể về 1 kỉ niệm đáng nhớ đối với 1 con vật nuôi mà em yêu thích

Người ta vẫn bảo chó là loài vật trung thành và tình nghĩa nhất nên em rất yêu quý loài vật này. Năm đó, gia đình em có nuôi một chú chó, em gọi nó với cái tên thân thương là Mun. Mun được cậu em ở trong Nam gửi về cho em khi bà em vào đó thăm cậu mợ..

Mun có bộ lông xù rất đẹp, thân có mặt đen huyền. Chiếc đuôi công dễ thương và đầy đặn. Chiếc đầu nhỏ nhắn cùng đôi mắt lanh lợi, dễ thương. Cô nàng cũng rất điệu, thích vuốt ve bộ lông của mình mỗi sáng sớm, thỉnh thoảng chạy, nhảy trong sân đầy nhanh nhẹn và thu hút trong như một động viên khiêu vũ vậy. Yêu nhất là những lúc Mun cùng mình trò chuyện, cô nàng cứ thích vẫy đuôi rồi gục vào đôi chân của mình mà nghe mình thủ thi. Vui, buồn gì em cũng tâm sự với nàng, giữa chúng em không phải là tình cảm của chủ- em mà như tình cảm của những người bạn thân vậy.

Rồi thời gian ấy, vì bận bịu với đồng bài tập và áp lực chuyện thi cử quá, nên em không quan tâm nhiều đến nó nữa. Chắc vì Mun tui nên thỉnh thoảng lại chạy sang nhà hàng xóm chơi với lũ trẻ bên ấy.

Một hôm, như thường lệ, em ngồi học bài, Mun đi chơi. Khoảng 30 phút sau em có nghe tiếng kêu vọng lại từ nhà hàng xóm. Nhưng vì còn lo lắng cho mấy bài tập chưa xong nên em gắng làm thêm. Khoảng hơn mười phút sau tiếng kêu ấy vẫn còn nhưng nhỏ dần rồi không nghe nữa, lúc đấy em nghe tiếng ba lật đật từ ngoài cửa chạy vào:

- Mai ơi, cái Mai đâu rồi, con Mun nó bị người ta giết sắp chết đây này

Lúc này em mới hoảng hồn chạy ra trong sợ hãi:

- Gi...gi ...vậy ba..Mun bị sao thế ạ?

Trời ơi! Nhìn Mun mắt cụp xuống vì mệt, đầu bê bết máu mà em vừa xót, vừa lo, vừa sợ. Có lẽ nào khi những tiếng kêu ấy bắt đầu cất lên là khi Mun đang bị người ta đánh sao?

Trời ơi! em đã làm gì thế này, sự vô tâm của em đã khiến Mun ra nông nỗi này hay sao.

Lúc ấy em đã khóc, em khóc vì thương Mun, vì giận mình và căm thù những kẻ tàn ác kia, chúng chỉ vì miếng mồi cho bừa nhậu mà tàn nhẫn đến thế sao?

Em đỡ Mun dậy, lấy sữa trong bịch đút từng chút một vào miệng. Vết đâm thủng từ trên đầu xuống khá sâu nên một thời gian Mun mới lành hẳn. Từ đó em để tâm em Mun nhiều hơn, dù bận bịu gì cũng phải quan tâm và chăm sóc nó.

Câu chuyện ấy xảy ra cũng đã lâu mà giờ nhắc lại em vẫn thấy rùng mình sợ hãi. Mong rằng Mun và em sẽ còn nhiều thời gian bên nhau hơn nữa.

Mẫu 2: Hãy kể về 1 kỉ niệm đáng nhớ đối với 1 con vật nuôi mà em yêu thích

Bún là con chó mà bố mẹ tôi tặng cho tôi vào sinh nhật lần thứ 10. Nó đã gắn bó với tôi được gần 5 năm. Tôi với Bún đã có với nhau thật nhiều kỉ niệm đẹp nhưng kỉ niệm đáng nhớ nhất có lẽ lần Bún đã xả thân mình để cứu tôi.

Bún là chó ta, với bộ lông vàng óng, mượt mà. Lúc mới về nhà, trông chú giống như một cục tơ óng ả. Hai cái tai nhọn hoắt lúc nào cũng vểnh cao để nghe ngóng tin tức xung quanh. Càng lớn, bún càng tỏ rõ mình là một chú chó thông minh. Bún rất thích cùng tôi chơi trò đuổi bắt, đặc biệt là trò ném bóng. Tôi sẽ cầm một quả bóng hoặc một cành cây ném ra xa. Còn Bún sẽ đuổi theo, bắt lấy chúng rồi mang trở lại cho tôi. Chú ta chơi trò chơi ấy rất vui vẻ, chẳng có vẻ gì là mệt mỏi hết.

Từ khi nuôi Bún, tôi thấy mình học được thêm nhiều thứ. Có lẽ thứ lớn nhất tôi học được từ khi nuôi Bún là chăm sóc cho những vật nhỏ hơn mình. Tôi biết cho Bún ăn, biết dọn dẹp sạch sẽ chỗ ở cho Bún và chơi với Bún nữa. Bún không chỉ đơn thuần là con vật nuôi mà nó giống như một đứa em trong nhà tôi rồi. Vì ai trong nhà tôi cũng đều yêu quý nó cả.

Chiều hôm ấy, như mọi ngày tôi đắt Bún ra công viên để đi dạo. Bún rất thích ra công viên, vì ở đó rất rộng và thoáng, hơn nữa lại Bún cũng quen được rất nhiều bạn ở đó. Trước khi đi, mẹ tôi vẫn dặn như mọi khi:

- Cần thận con nhé, chú ý người lạ.
- Vâng, con biết rồi - Tôi đáp lại mẹ rồi dắt Bún ra khỏi nhà.

Bún quen thuộc với công viên rồi nên khi vừa tới nơi nó đã tung tăng chạy nhảy. Tôi mỉm cười để cho nhìn theo Bún rồi cũng chậm rãi bước theo hướng nó chạy đi. Đang thơ thẩn chỗ bãi cỏ để tìm kiếm cây gậy chơi cùng Bún nên tôi không để ý phía sau mình có một người vẫn luôn đi theo. Tôi phải đi khá xa mới kiếm được một cành cây khô, đúng góc vắng nhất của công viên. Tôi gọi Bún để dắt nó đi lại phía bên kia, nơi có nhiều người tụ tập hơn. Vì công viên khá rộng nên không đảm bảo chỗ nào cũng an toàn được.

- Bún...Bún... - Tôi cất tiếng gọi, nhưng không nghe thấy tiếng sủa của nó.

Chợt tôi nghe thấy tiếng bước chân phía sau nên giật mình quay lại. Tôi thấy một người đàn ông trung niên, mặc áo kín, đội mũ và đeo kính không biết đã đi theo mình từ lúc nào. Tim tôi đập bang bang. Không phải chứ? Giữa ban ngày cũng có kẻ bắt cóc sao? Tôi

quay đầu lại, bước nhanh hơn và liên tục gọi Bún. Bước chân của người đàn ông kia cũng nhanh hơn theo nhịp bước chân tôi. Tôi bắt đầu thấy lo lắng và sợ hãi. Bước chân cứ thế nhanh dần hơn, cuối cùng là chạy. Người đàn ông kia theo sát phía sau tôi. Tôi lấy hết sức để chạy nhanh hơn nhưng không thể thoát khỏi tay ông ta. Ông ta đuổi kịp, nắm lấy tay tôi, kéo mạnh đi. Tôi đơ người. Tôi vẫn coi lời mẹ dặn mỗi lúc bước ra khỏi nhà là lời nói bông đùa. Vì ai mà mạnh động đến mức bắt cóc người giữa ban ngày thế chứ. Thế nhưng giờ tôi tin lời mẹ tôi rồi. Tôi nhìn quanh quắt, vẫn không có người tiến lại gần đây. Tôi hét lên:

- Bún...Bún ơi. Có ai ở đây không? Cứu cháu với!

Người đàn ông nắm mạnh lấy tay tôi, gằn giọng:

- Im ngay, con nhóc con!

Nói rồi ông ta lấy tay bịt miệng tôi lại để tôi không kêu được nữa. Nhưng tôi đã nhân lúc ông ta không để ý, cắn thật mạnh vào bàn tay ông ta, khiến ông ta phải rụt tay lại. Tôi lại hét lên lần nữa:

- Bún...Bún ơi! Có ai không, bắt cóc! Cứu....

Ông ta ngay lập tức lấy một miếng giẻ trong túi áo định bịt miệng và trói tay tôi lại. Ngay lúc ấy tôi nghe thấy tiếng sủa rồi nhanh như cắt, Bún xuất hiện. Nó nhảy chồm lên, cắn vào tay của người đàn ông kia. Bị tấn công bất ngờ nên ông ta buông tay tôi ra ngay. Nhưng khi nhận ra Bún chỉ là một con chó thì ông ta bình tĩnh lại, rồi đánh Bún. Chân tay tôi bùn rùn hết cả. Tôi nhìn Bún vật lộn, gầm gừ và cắn vào tay, vào mặt, vào người trong sự giãy giụa của ông ta mà thấy vô cùng sợ hãi. Tôi đứng dậy, cố gắng không chế sự sợ hãi rồi chạy về phía đông người hơn. Tôi phải tìm người giúp nếu không thì ông ta sẽ trốn thoát, và nhiều người sẽ bị ông ta bắt đi hơn mất. Tôi chạy được một đoạn thì thấy có hai người đang đi về phía này, tôi hét lên gọi họ rồi ngã gục xuống vì mệt. Rất nhanh, người đàn ông kia bị hai anh tôi vừa gọi khống chế. Họ báo cảnh sát. Còn tôi ngồi ôm Bún trên babis, người run như cầy sấy. Nghĩ lại đến giờ chân tay tôi vẫn còn run. Nếu hôm nay Bún không xuất hiện kịp thời và liều mình cứu tôi, chắc tôi đã không còn có cơ hội ngồi đây để ôm nó nữa rồi. Cũng từ sau sự việc hôm ấy, tôi cẩn thận hơn mỗi khi ra ngoài một mình. Nhờ có Bún mà tôi trở về nhà bình an sau sự việc kinh hoàng ấy. Tôi và Bún đều bị trầy xước nhẹ.

Cả nhà vốn dĩ đã yêu quý Bún, nay lại càng yêu quý và chăm sóc nó chu đáo hơn nữa, vì chính nó đã cứu tôi bất chấp nguy hiểm. Có lẽ với nhiều người cún chỉ là vật nuôi, có thể đánh, có thể mắng, có thể bỏ đói, nhưng đối với tôi, Bún là một người bạn, là ân nhân

cứu mạng và là một thành viên trong gia đình. Tôi sẽ luôn yêu quý và chăm sóc nó, để nó có thể ở bên cạnh tôi lâu hơn một chút.

Mẫu 3: Hãy kể một kỉ niệm đáng nhớ đối với một con vật nuôi mà em yêu thích

Mỗi đứa trẻ khi trưởng thành không chỉ có những người bạn thân thiết mà còn có tình cảm đặc biệt với vật nuôi của mình. Có những loài vật, nhỏ bé bình thường như vậy. Nhưng đồng hành bên cạnh lâu dần sẽ trở thành một phần cuộc sống. Nhắc lại con vật nuôi, kỉ niệm với Bún – chú cún tôi yêu thích chợt ùa về.

Mẹ tôi không thích nuôi chó, mèo hay bất cứ vật nuôi nào khác. Từ lúc còn bé xíu, chị em tôi đã vô cùng khát khao, ghen tị với mấy đứa trẻ con nhà hàng xóm khi chúng nó vui vẻ chơi đùa với chó mèo. Nhưng bất ngờ, Bún đến với gia đình tôi. Nó vốn là một con chó lang thang, hay vật vờ ở khu xung quanh nhà tôi. Mùa đông bốn năm trước, tôi thương con chó nhỏ không nơi đi về, không có ai chăm sóc nên lén cho nó ăn. Sau khi cả nhà ăn xong, tôi thường lấy cơm nguội và đồ ăn bỏ đi trộn vào một cái bát, đặt ngoài cổng chờ nó ăn xong lại cát bát đi. Tôi làm như vậy liên tục cả tuần liền, Bún quen dần và trở nên thân thiết với tôi. Nhiều lần mẹ không ở nhà, tôi còn đem nó vào nhà tắm rửa cho nó. Nước rửa sạch vết bẩn trên lông Bún, để lộ ra bộ lông trắng muốt. Mấy ngày ăn uống đầy đủ, nó mập ra nhiều, lại thêm hai cái tai ngắn hơi cụp xuống, đôi mắt nâu tròn xoe như bi ve, trông nó rất đáng yêu. Cái tên của Bún là tôi tình cờ đặt cho nó vì một lần tôi đem bún cho nó ăn. Nó không thèm thử đã vội vàng cách xa cái bát. Sau này tôi mới biết nó không ăn những thứ như bún hay phở. Tôi thầm nghĩ thật kỳ lạ rồi gọi nó là Bún. Con chó thông minh, dường như hiểu tôi lấy món nó ghét nhất đặt cho nó nên ban đầu ra vẻ không bằng lòng lắm. Nhưng gọi mãi cũng quen, cu cậu dần chấp nhận.

Một thời gian sau, Bún thực sự trở thành người bạn thân thiết của tôi. Thỉnh thoảng mẹ có nghỉ ngơi, song Bún không bao giờ tùy tiện vào nhà nên cũng không có ai phát hiện. Nó vẫn lang thang như vậy nếu vài ngày sau không xảy ra chuyện. Trong khi mải chơi trốn tìm với lũ bạn trong vườn nhà ông Năm đầu xóm, tôi bị một con rắn cắn. Tôi đạp trúng hang ổ của nó nên nó ngay lập tức phun kim lên chân tôi. Lần đầu tiên nhìn thấy rắn gần như vậy, hồn nőa còn bị nó cắn. Tôi nhìn con rắn to bằng hai ngón tay cái mình đang trườn đi, lại nhìn vết cắn nhỏ xíu đang rỉ máu, hoảng sợ vô cùng. Tôi khóc không thành tiếng. Các bạn đều trốn ở nơi khác, bác Năm lại đi ra ngoài từ ban nãy rồi, không ai giúp được tôi cả.

Khi tôi hoảng loạn nhất thì Bún xuất hiện. Hóa ra nó vẫn quanh quẩn bên tôi. Nhìn nó chạy như bay lại chồ mình, bất chấp hai con chó to nhà bác Năm lạ nó sửa inh ỏi. Nó nhìn nhìn cái chân bị rắn cắn của tôi rồi chạy đi. Nhìn bộ lông trắng khuất dần, lòng tôi chợt thấy hụt hẫng. Bún bỏ tôi lại một mình, chạy biến. Suy nghĩ ngây thơ hiện ra trong đầu tôi, có phải thấy tôi như vậy, nó biết tôi sẽ không cho nó ăn được nữa nên mới bỏ mặc tôi. Lần này tôi òa khóc nức nở. Ngay sau đó, tôi nghe tiếng xôn xao ở phía xa. Bún phóng cái chân ngắn cùn, chạy về phía tôi rồi đứng vẫy vẫy đuôi. Mẹ và bác Năm xuất hiện phía sau nó. Thấy tôi ôm chân ngồi thụp xuống, mẹ lo lắng đến xem thì điêng người. Bác Năm thấy thế cũng vội vã cùng mẹ đưa tôi đến trạm y tế. Bún đứng nhìn theo, ánh mắt nó long lanh kỳ diệu, đuôi nó vẫn ngoe nguẩy vẫy mãi. Bác sĩ kiểm tra vết thương và kết luận không có vấn đề gì, chỉ là một con rắn hoa cỏ không có độc. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tôi trở về nhà liền tò mò hỏi mẹ cách mẹ tìm thấy tôi. Mẹ như nhớ ra điều gì, đi lấy cơm nguội giống như tôi hay làm. Vừa lấy mẹ vừa kể:

- Mẹ đang định đi tìm con về sang bà ngoại thì thấy con chó trắng gầm gừ trước cửa. Nó tha cái khăn mặt bị rơi đi làm mẹ phải đuổi theo. Nó chạy đến ngõ nhà bác Năm thì dừng lại, rồi mẹ nghe tiếng con khóc nên đi cùng bác Năm vừa đi chợ về vào xem.

Mẹ dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Con chó áy thê mà thông minh. Mẹ mang cơm cho nó, bác Năm bảo nó lang thang ở quanh đây lâu rồi.

Tôi vui mừng và cảm động trước sự thông minh, tình cảm của Bún, đem câu chuyện kể với mẹ. Tôi thuyết phục mẹ cho mình nuôi nó, mẹ đắn đo giây lát rồi đồng ý. Chị em tôi vui sướng vô cùng, lần đầu tiên chúng tôi được nuôi một chú cún của riêng mình. Bún vào nhà tôi và trở thành người bạn, người canh giữ nhà tuyệt vời. Nó ăn nhiều hơn và lớn nhanh như thổi. Chị em tôi đi đâu cũng dắt nó đi, bạn bè nhìn bộ lông trắng của nó, đứa nào cũng khen nó thật đáng yêu.

Nhiều năm qua đi song mỗi lần nhắc lại kỉ niệm đó, cả nhà tôi đều nhìn Bún bằng ánh mắt yêu thương và cảm kích. Dù vết rắn cắn lần đó không độc, nhưng đổi lại nếu lỡ là rắn độc, không có Bún phòng chừng tôi đã gặp nguy hiểm. Ngẫu nhiên Bún đến với tôi, nhưng nó lại trở thành một phần quan trọng trong tuổi thơ của tôi.

Mẫu 4: Kỉ niệm về con chó

Tuổi thơ của ai cũng gắn bó với một loài vật nuôi đáng yêu, đó có thể là chú rùa, chú chim hay chú mèo... Riêng với tôi, tuổi thơ của tôi gắn với chú chó Phi Phi dũng cảm.

Phi Phi là chú chó lai béc-giê mà tôi đã... nhặt được trong công viên! Chuyện là thế này: Cách đây chừng một năm, vào buổi chiều tôi đi tập thể dục trong công viên. Đang chạy bộ, tôi chợt nghe tiếng rên yếu ớt trong lùm cây. Tò mò, tôi rẽ đamas lá nhìn vào thì thấy một chú chó nhỏ yếu ớt đang nằm rên trong chiếc hộp giấy. Thương quá, tôi mang về nuôi. Tôi không ngờ, lúc mang Phi Phi về bố mẹ không những không trách tôi mà còn giục tôi đi lấy sữa cho chú uống nữa!

Bây giờ thì Phi Phi đã lớn lắm. Lông chú màu đen mượt, bốn chân cao và chắc. Hai tai lúc nào cũng dựng lên lắng nghe mọi âm thanh xung quanh. Cái mũi thì lúc nào cũng có vẻ khít khít như đánh hơi mọi thứ. Phi Phi rất ngoan và can đảm. Khi tối trời, chú luôn ra ngoài hiên nằm canh. Có Phi Phi ở ngoài, cả nhà tôi rất yên tâm đi ngủ. Thế rồi, đến một ngày, có chuyện xảy ra, gia đình tôi đã cảm nhận được sâu sắc sự dũng cảm và lòng trung thành của Phi Phi.

Đó là một đêm mùa đông gió rét. Như mọi hôm, Phi Phi vẫn nằm canh ở ngoài hiên. Cả nhà tôi đang ngủ thì chợt nghe tiếng Phi Phi sủa dữ dội, tiếng chú giằng dây xích loảng xoảng. Bố vội vàng bật dậy rồi nhẹ nhàng cầm gậy lách ra ngoài. Cuối góc vườn, một bóng đen khả nghi đang di chuyển. Thấy động, hắn vội vàng trèo tường hòng thoát ra ngoài. Bố vừa hô hoán hàng xóm vừa lao theo tên trộm. Phi Phi cũng lồng lộn chồm lên, dây xích bị giằng co hết mức. Bố đuổi theo tên trộm, bất ngờ, hắn quay lại đạp mạnh vào bố. Bị lỡ đà, bố ngã xuống. Hắn lợi dụng lúc ấy đè lên người bố, tay phải rút mạnh con dao ra rồi vung lên. Chính lúc ấy, Phi Phi từ đâu lao đến ngoạm vào tay cầm dao của hắn rồi mặc cho gã gian phi đáy, đạp đánh như thế nào cũng kiên quyết không nhả tay hắn ra. Cuộc vật lộn dừng lại khi các cô bác hàng xóm ùa đến trói gô tên trộm lại. Mẹ tôi vừa xuýt xoa dùi bố vào nhà vừa nhắc chị em tôi lấy sữa cho Phi Phi và đưa chú vào nhà.

Sau hôm ấy, Phi Phi nổi tiếng cả khu phố với câu chuyện "**cứu chủ**". Kẻ gian bị bắt sau đó đã khai ra rất nhiều vụ trộm mà hắn nhúng tay vào. Gia đình tôi và Phi Phi còn được tuyên dương nữa!

Phi Phi vẫn sống cùng gia đình tôi cho đến bây giờ. Chú luôn được cả nhà cưng chiều và yêu quý, đặc biệt là tôi. Phi Phi tuy là một chú chó nhưng có nhiều điều đáng để chúng ta học tập đúng không các bạn!

Mẫu 5: Kể về kỉ niệm với con mèo

Bun là một chú mèo rất dễ thương. Chả là năm lớp 4, do đạt thành tích cao trong học tập nên bố mẹ đã mua tặng cho tôi một chú mèo xám vằn, loại vật mà tôi yêu thích. Lúc mới về chú rất nhút nhát, chỉ biết nằm ở góc tường thu lu người và buồn. Đến bữa chú chỉ ăn

vài miếng rồi tiếp tục hành trình ngủ đông của mình. Được một thời gian khi đã thích nghi với môi trường xa lạ Chú lại trở thành một chú hổ cho cả nhà. Lắm lúc Chú đầy banh, rồi lấy mũi đầy viên bi vòn qua vòn lại. Tuy hơi hèn nhưng Bun biết suy nghĩ lắm! Tôi và Chú là hiểu nhau nhất. Mỗi khi học bài Chú đều quanh quẩn bên tôi, lúc thì trèo lên bàn đầy cây viết, lúc thì cuộn tròn mình ngủ sát bên đùi tôi. Ôi, Bun thật đáng yêu làm sao! Lắm lúc tôi ngồi ngắm Bun và thấy Chú có một vẻ đẹp riêng. Bộ lông chú óng mượt xám xám lại xen vào vài cái vằn đen. Hai cái tai vểnh lên lâu lâu lại cọ quậy như chú ý lắng nghe gì đó.

Cặp mắt tròn long lanh nỗi bật là hai con ngươi đen nhánh hiện ra. Cái mũi hồng hồng lúc nào cũng ướn ước đánh mùi rất tài. Chân của Chú thì thoăn thoắt mỗi khi có báo động ở đâu chú đều khẩn cấp lao tới liền nhưng chẳng bao giờ nghe tiếng động cả bởi lớp chân có những đệm thịt rất êm và mịn. Tính tình của chú lại càng đáng mến hơn. Mỗi lần tôi vui chú chạy nhảy với tôi. Chú trèo lên cây lại nhảy xuống, chạy xung quanh thỉnh thoảng lại cào tôi một cái nhẹ, lúc thì cắn quần rồi chạy y hệt sợ tôi rượt. Những lúc âu yếm, chú nằm gọn trong lòng tôi đòi tôi vuốt ve bộ lông từ khoe mắt xuống tai.

Những lúc tôi buồn hay bị bệnh nhìn vẻ mặt tôi dường như Bun hiểu. Nó như muốn chia buồn với tôi. Nó nằm xuống cạnh tôi lặng im, chẳng đứa giốn như mọi hôm nữa. Tôi mỉm cười nói khẽ: "*Chị không giận em đâu mèo cưng ơi!*". Nhưng cậu vẫn chẳng vui mà còn lại làm nũng nữa cơ. Đúng thiệt là con mèo lầm trò! Suốt thời gian đó Bun là một người bạn thân của tôi lúc vui cũng như lúc buồn. Phải nói là người bạn tri kỉ của tôi thời học cấp I. Từ khi hoàn thành chương trình cấp I phải di cư vào trường nội trú thân yêu tôi phải xa Bun. Trước hôm đi tôi cùng cả nhà và mèo Bun nữa, cùng nhau quây quần bên mâm cơm ám cúng.

Mọi người nói cười vui vẻ còn tôi thì gấp cho mèo Bun những thứ ngon. Hôm sau, khi chia tay, mọi người. Đây là giờ cao điểm sao ngăn được những giọt lệ rơi. Tôi khóc, mẹ tôi cũng khóc và rồi tôi phải đi, nhưng kia mèo Bun và nũng nịu như không muốn cho đi. Lúc này tôi khóc càng to và chạy thật nhanh lên xe mặc cho mèo Bun ngoan ngác đứng nhìn rồi buông một tiếng "meo".

Thời gian qua, tôi cứ ngóng từng ngày để được về với gia đình và mèo Bun dù chỉ hai ngày. Mỗi lần về Bun mừng lắm, nó lúc nào cũng ở bên tôi không rời, thậm chí lúc tôi ngủ nó cũng trèo lên giường chui vào chăn ngủ cùng. Thời gian cứ thế đi cho đến một ngày tôi nhận được tin mèo Bun qua đời vì bệnh tự dung sống mũi tôi cứ cay cay, tôi núp vào một góc, nước mắt giọt ngắn giọt dài, tôi cứ thế nức nở nhớ mèo Bun. Một người bạn tri kỉ, luôn bên tôi lúc tôi vui tôi buồn mà bây giờ lại bỏ tôi một cách thản nhiên như vậy.

Và tôi cũng thầm chúc Bun "ở bên kia thế giới" sẽ luôn vui vẻ như những ngày cùng chơi với tôi.

"*Bun ơi! Chị yêu em nhiều!*"

Đến tận bây giờ, những khi buồn tôi lại nhớ đến Bun. Và cứ nghĩ đến những ngày bên Bun lòng tôi thắt lại. "*Tại sao trên đời lại có con vật đáng yêu vậy nhỉ?*"

Mẫu 6: Kể về kỉ niệm với con mèo

"Meo...meo...meo" hôm nào cũng vậy, cứ khi em ngồi vào bàn học là chú mèo lại đến nằm dụi đầu vào chân em. Đó là chú mèo bà ngoại đã tặng em hồi năm ngoái.

Con mèo vừa tròn một tuổi tên là MiMi. Nó là giống mèo cái. MiMi khoác lên mình bộ áo màu vàng điểm thêm vài vết trắng làm cho chiếc áo của cô càng thêm xinh đẹp. Cô rất thích chơi với trái banh ten-nit của em. Cái đầu tròn như trái vú sữa. Đôi mắt long lanh như hai hòn bi ve và sáng như đèn pha. Cái mũi nhỏ xinh màu hồng lúc nào cũng ướt. Miệng cô chum chím dễ thương.

Tuy vẻ bè ngoài là vậy nhưng bên trong có hàm răng nhọn hoắt, lúc nhẹ răng trông thật đáng sợ. Đôi tai hình tam giác luôn vênh lên để nghe ngóng. Tai cô mới thính làm sao! Chỉ một tiếng động nhỏ cô đều phát hiện được. Hai bên má có bộ ria mép trắng muốt, trông MiMi thật oai phong. Bốn cái chân thon thon giúp cô đi lại nhẹ nhàng như người mẫu đang trình diễn thời trang. Nhưng lúc cần MiMi chạy rất nhanh. Dưới bàn chân là tấm nệm êm nhỏ, trong tấm nệm nhỏ ấy cát giấu một bộ vuốt sắt bén, và đó là vũ khí lợi hại nhất của cô ta. Đã có lần những chiếc vuốt ấy đã để lại dấu vết trên tay em khi em nghịch với cô. Ôi! cái đuôi mới dẻo làm sao! Chiếc đuôi như một dấu ngã chằng giấu vào đâu được.

Những ngày mùa hè, buổi sáng thức dậy MiMi thường ra ngoài sân tắm nắng. Lấy chiếc lưỡi của mình liếm bộ lông vàng mượt và chơi đùa giòn với bóng của mình. Còn mùa đông MiMi thường nhảy phóc lên bộ sa lông đánh một giấc ngủ no say. Đặc biệt lúc ngủ MiMi luôn nhịp cái đuôi trông ngộ nghĩnh làm sao!

Xinh đẹp là thế nhưng những lúc rình và bắt chuột trông cô như một chiến binh. Một hôm em thấy MiMi nằm sau thùng gạo để rình bắt chuột. Một con chuột nhắt mon men đến bên nòi cơm đang để hờ hênh. Bắt chọt, phóc một cái, MiMi đã vồ chú chuột nhắt nằm cứng ngắt trong đôi móng vuốt sắc của cô. Vậy là MiMi có một bữa ăn ngon lành và đầy tự đắc.

Em rất yêu quý MiMi và xem cô như người bạn thân thiết. Sau những lúc học hành cǎng thǎng em hay chơi với cô. Em luôn chia sẻ những buồn vui của mình với MiMi. Nó không chỉ là con vật kỉ niệm của bà ngoại tặng cho em mà còn được em phong là "Đũng sỹ diệt chuột" giỏi nhất mà em từng nuôi.

Mẫu 7: Kể về kỉ niệm với con mèo

Nhà em có con gà trống

Mèo con và cún con

Gà trống gáy ò ó o

Mèo con luôn rình bắt chuột...

Lời bài hát thiếu nhi vui tươi, sinh động này liệu có làm bạn nhớ tới những con vật nuôi mà bạn đã từng chăm sóc không? Chúng thật sự là những người bạn vui vẻ đấy. Đối với tôi, tôi vẫn luôn nhớ mãi một kỉ niệm sâu sắc với con Miu mà nhà tôi đang nuôi bây giờ.

Cho đến bây giờ, tôi không sao quên được cái ngày mà bố tôi đem nó về nhà. Nó – một con mèo có bộ lông trắng tinh có những đốm vàng trông thật ngộ nghĩnh. Đôi mắt nó màu xanh trong veo trông dễ thương đến lạ. Nhà tôi đặt tên cho nó là Miu. Con Miu chỉ sinh được mấy ngày thì mất mẹ nên nó suy dinh dưỡng vào loại nặng. Hồi mới bắt về, nó bé xíu và còm còi lắm. Nhưng tất cả mọi người đều thấy nó có vẻ đáng yêu làm sao, nhưng với riêng tôi thì không!

Vì sao vậy, tôi cũng không biết nữa. Tiếng kêu của nó vào ban đêm nghe sao mà giống tiếng em bé khóc thê không biết. Những đêm đầu tiên, tôi không tài nào chợp mắt được. Mỗi lần nghe nó kêu là tôi lại rùng mình, sợ lắm. Đêm nào nó cũng kêu làm tôi ghét nó đến kinh khủng. Nhưng cả nhà ai cũng thích nó... Chị tôi ẵm nó suốt ngày. Ngày nào đi chợ, mẹ cũng mua cá về cho nó. Tôi còn nhớ tôi đã nói với mẹ là mua đôi vớ mới cho tôi, vậy mà cá cho nó thì có còn vớ cho tôi mẹ lại quên. Lúc đó, tôi thật là buồn. Tôi cảm thấy mình thật cô đơn từ khi có con mèo này. Tình thương của mọi người dành cho tôi dường như cũng bị san sẻ đi một nửa cho nó. Ôi, tôi thật ganh tị với nó. May mắn hàng xóm qua chơi vẫn khen ngợi nó luôn. Chỉ trong vòng vài tuần, con Miu đã tròn hẳn lên. Lông nó vàng vàng, càng mịn hơn... “*Hình như nó đã chiếm được cảm tình của mọi người thì phải.*” Tôi thậm chí như vậy mà lòng cảm thấy buồn buồn.

Tôi nào ngồi vào bàn học, tôi cũng thấy nó cuộn mình nằm ngay dưới ghế tôi. Cái đầu của nó cạ cạ vào chân tôi như làm quen. Tôi mặc kệ nó. Cái mõm ướt ướt của nó chạm vào da tôi. Cái cảm giác thật khó chịu. Tôi lấy chân đẹp nó ra xa. Nhưng chỉ một lát sau, mọi chuyện lại đâu vào đây, nó lại làm lũi, lặng lẽ nằm ngay bên chân tôi. Tôi nào cũng

vậy, chỉ khi nào tôi lén giùng ngủ và tắt đèn thì nó mới chịu về chỗ của mình. Tôi cũng không thèm đuổi nó nữa. Không biết tự bao giờ tôi đã quen với sự có mặt của con Miu. Không có nó, tôi lại kêu “*meo, meo... Miu đâu, Miu đâu...*” khắp nhà để tìm. Dần dần, nó đã chiêm được cảm tình của tôi. Được vui đùa cùng nó là một cách thư giãn của tôi sau khi học xong. Càng lớn, con Miu càng nhanh nhẹn. Nó bắt chuột thiện nghệ đến mức thỉnh thoảng các bác hàng xóm phải sang mượn nó về để trị mấy con chuột phá phách. Miu thật là một thành viên tích cực không chỉ của nhà tôi mà còn của cả xóm.

Có một lần, do đênh đoảng trong lúc dọn dẹp, tôi đã sơ ý làm bể chiếc bình hoa mà mẹ thích nhất. Lòng tôi đang nơm nớp lo sợ mẹ la. trong lúc thu dọn những mảnh vụn thủy tinh, tôi bỗng nghĩ:

- Sao mình không đổ tội cho con Miu nhỉ?

Thế là ý nghĩ đó đã được thực hiện ngay khi mẹ tôi về, tôi đổ tội hết cho con Miu. Tôi nghiệp con Miu, nó bị ăn ba cây roi thay tôi. Nó kêu lên “*méo méo*” thật đau đớn. Tôi nghĩ tối hôm đó nó sẽ không vào phòng tôi nữa. Nhưng nó không những không giận tôi mà vẫn đùa nghịch cùng tôi. Lúc đó, tôi cảm giác mình thật ích kỉ và tự nhiên tôi thương nó vô cùng. Nó ngây thơ và vô tội, đầy lòng vị tha, còn tôi sao mà ích kỉ thế. Miu ơi, tha lỗi cho chị nhé.

Tuy rằng, Miu không phải là con mèo hoàn hảo nhưng cả nhà tôi vẫn rất thương nó. Bay giờ, Miu đã trở thành một thành viên không thể thiếu trong gia đình. Tôi và nó đã trở thành bạn thân. Tôi đã học được nhiều điều bổ ích từ nó.

Mẫu 8: Kể về kỉ niệm đáng nhớ với con mèo

Bun là một chú mèo rất dễ thương. Chả là năm lớp 4, do đạt thành tích cao trong học tập nên bố mẹ đã mua tặng cho tôi một chú mèo xám vẫn, loại vật mà tôi yêu thích. Lúc mới về chú rất nhút nhát, chỉ biết nằm ở góc tường thu lu người và buồn. Đến bữa chú chỉ ăn vài miếng rồi tiếp tục hành trình ngủ đông của mình. Được một thời gian khi đã thích nghi với môi trường xa lạ Chú lại trở thành một chú hè cho cả nhà. Lắm lúc chú đầy banh, rồi lấy mũi đầy viên bi vờn qua vờn lại. Tuy hơi hè nhưng Bun biết suy nghĩ lắm! Tôi và Chú là hiểu nhau nhất. Mỗi khi học bài Chú đều quanh quẩn bên tôi, lúc thì trèo lên bàn đầy cây viết, lúc thì cuộn tròn mình ngủ sát bên đùi tôi. Ôi, Bun thật đáng yêu làm sao! Lắm lúc tôi ngồi ngắm Bun và thấy Chú có một vẻ đẹp riêng. Bộ lông chú óng mượt xám xám lại xen vào vài cái vẫn đen. Hai cái tai vểnh lên lâu lâu lại cọ quậy như chú ý lắng nghe gì đó.

Cặp mắt tròn long lanh nổi bật là hai con ngươi đen nhánh hiện ra. Cái mũi hồng hồng lúc nào cũng uốn ước đánh mùi rất tài. Chân của Chú thì thoăn thoắt mỗi khi có báo động

ở đâu chú đều khẩn cấp lao tới liền nhưng chẳng bao giờ nghe tiếng động cả bởi lớp chán có những đệm thịt rất êm và mịn. Tính tình của chú lại càng đáng mến hơn. Mỗi lần tôi vui chú chạy nhảy với tôi. Chú trèo lên cây lại nhảy xuống, chạy xung quanh thỉnh thoảng lại cào tôi một cái nhẹ, lúc thì cắn quần rồi chạy y hệt sợ tôi rượt. Những lúc âu yếm, chú nằm gọn trong lòng tôi đòi tôi vuốt ve bộ lông từ khói mắt xuống tai.

Những lúc tôi buồn hay bị bệnh nhìn về mặt tôi dường như Bun hiểu. Nó như muốn chia buồn với tôi. Nó nằm xuống cạnh tôi lặng im, chẳng đứa giòn như mọi hôm nữa. Tôi mỉm cười nói khẽ: "*Chị không giận em đâu mèo cưng ơi!*". Nhưng con cậu vẫn chẳng vui mà còn lại làm nũng nữa cơ. Đúng thiệt là con mèo lăm trồ! Suốt thời gian đó Bun là một người bạn thân của tôi lúc vui cũng như lúc buồn. Phải nói là người bạn tri kỉ của tôi thời học cấp I. Từ khi hoàn thành chương trình cấp I phải di cư vào trường nội trú thân yêu tôi phải xa Bun. Trước hôm đi tôi cùng cả nhà và mèo Bun nữa, cùng nhau quây quần bên mâm cơm ám cúng. Mọi người nói cười vui vẻ còn tôi thì gấp cho mèo Bun những thứ ngon. Hôm sau, khi chia tay, mọi người. Đây là giờ cao điểm sao ngăn được những giọt lệ rơi. Tôi khóc, mẹ tôi cũng khóc và rồi tôi phải đi, nhưng kia mèo Bun và nũng nịu như không muốn cho đi. Lúc này tôi khóc càng to và chạy thật nhanh lên xe mặc cho mèo Bun ngoan ngác đứng nhìn rồi buông một tiếng "meo".

Thời gian qua, tôi cứ ngóng từng ngày để được về với gia đình và mèo Bun dù chỉ hai ngày. Mỗi lần về Bun mừng lắm, nó lúc nào cũng ở bên tôi không rời, thậm chí lúc tôi ngủ nó cũng trèo lên giường chui vào chăn ngủ cùng. Thời gian cứ thế đi cho đến một ngày tôi nhận được tin mèo Bun qua đời vì bệnh. Tự dung sống mũi tôi cứ cay cay, tôi núp vào một góc, nước mắt giọt ngắn giọt dài, tôi cứ thế nức nở nhớ mèo Bun. Một người bạn tri kỉ, luôn bên tôi lúc vui tôi buồn mà bây giờ lại bỏ tôi một cách thản nhiên như vậy. Và tôi cũng thầm chúc Bun "ở bên kia thế giới" sẽ luôn vui vẻ như những ngày cùng chơi với tôi.

"Bun ơi! Chị yêu em nhiều"

Đến tận bây giờ, những khi buồn tôi lại nhớ đến Bun. Và cứ nghĩ đến những ngày bên Bun lòng tôi thắt lại. "*Tại sao trên đời lại có con vật đáng yêu như vậy呢?*"

Mẫu 9: Kể về kỉ niệm đáng nhớ với con gà

Mẹ mới mua cho em tôi con gà bông đẹp lắm. Thế là cả hai chị em xúm vào, chí chóe giành nhau món đồ chơi ấy. Bất chợt mẹ tôi nói: "*Ngày xưa con cũng có một con gà còn gì!*". Con gà, con gà... ừ nhỉ, tôi cũng đã từng có một con gà...

Trong đầu tôi vẫn giữ nguyên hình ảnh ấy, thực như người ta giữ kĩ một cuốn sách và giờ đây đem ra đọc lại. Sáng hôm ấy, bà tôi dắt tôi ra chợ Tết mua gà. Đông vui và tấp nập lắm - Hàng gà đầy người, họ mua mua bán bán cãi nhau ồm töi. Nhưng có điều khác giữa tôi và họ là họ mua gà về để ăn Tết còn tôi mua về để nuôi, để bắt đầu một năm mới.

Ở góc khuất của hàng gà có một đôi gà con. Một con màu vàng xinh lăm với một con màu nâu gầy xop, ấy là tôi nhớ vậy. Bà đã mua cho tôi một con nhưng... đó không phải là con màu vàng mà tôi ao ước, mà là con màu nâu xấu xí kia. Quá thất vọng, tôi chẳng muốn cầm con gà về nhà. Về nhà bà thả nó ra sân. Cái cách con gà này làm quen với mọi người thực là kì cục. Với dáng điệu vênh vang, nó đi khệnh khạng quanh sân tự giới thiệu mình với mọi người như thể ông chủ mới, thi thoảng lại đứng đĩnh gõ mõ đậm xuống sân như vừa được ăn thóc. Ra cái vẻ “bè trên”, nó ra mõ vào trán con mèo mun của ông tôi. Bị giáng một cú bát ngò đau điếng, nó ngoạc mồm kêu “meo...” rồi chạy vụt lên mái nhà. Quá khoái chí, nó - con gà ấy lại định đưa hai cái chân nâu bé tí lèo khèo ra trêu con Mực rồi bị con Mực gầm lên một tiếng. Sự quá, nó co giò chạy, nhưng để giữ cái sỉ diện của một “ông chủ mới”, nó cứ chạy được một quãng thì lại đứng lại quay nhìn con Mực. Thé là cuộc trình diễn đã xong.

Từ lúc chưa có con gà, chưa có con Nâu ấy, cả nhà cung chiều tôi lắm. Sáng dậy mẹ đã chuẩn bị sẵn nào bàn chải, khăn mặt, nào bữa ăn sáng. Còn bây giờ, tôi phải tự làm hết, bởi vì mẹ tôi - còn cho em Nâu ăn. Nhưng cũng từ đó, tôi đã trở thành con bé tự giác, một con bé khỏe mạnh thay cho một con bé ốm yếu hay vòi vĩnh xưa kia.

Con gà ấy có đôi chân chì. Lông ở cổ hoe hoe vàng, lông đuôi cụt ngắn, nhưng nó là một con gà “có-tư-cách”. Bé tí thế thôi mà nó cũng đã “lập được chiến công”. May con chó bên hàng xóm hay sang bắt nạt con Mực nhỏ của ông tôi thì nay bị con Nâu dạy cho bài học nhớ đời. Con Nâu hai chân xoạc rộng, hai cánh vắt sau lông, và như một dung sĩ oai phong, quả cảm. Nó nhảy bên này, nhảy bên kia làm lũ chó sợ quá chạy mất. Với chiến công đó, tôi đem khoe khắp xóm. Và từ lúc ấy, tôi cảm thấy mình yêu quý con gà biết bao. Tôi không còn ghét cái điệu bộ đi nghênh ngang của nó nữa mà tôi yêu nó, yêu cái đầu lơ thơ lông nâu tía của nó. Đã thế, tôi còn đeo cho nó một cái lục lạc lên cổ. Tôi và nó đã thực sự như những người bạn. Nhưng rồi một ngày...

Chiều hôm ấy, tôi ở trường Mầm non về. Vừa mới học được bài hát mới nên tôi vui lăm, vừa đi vừa nhảy nhót “*Con chim Manh manh, nó đậu cành chanh...*” Quái lạ! Tôi thầm nghĩ: “*Sao hôm nay mọi người lại có vẻ buồn thê, hay là ...*”. Tôi vụt chạy ra cái lồng gà bé xinh xinh để tìm con Nâu mà chẳng thấy, lẽ nào, lẽ nào... Mắt tôi bắt đầu ướt át nước, miệng tôi mếu máo: “*Mẹ ơi, gà của con đâu?*” Bỗn dần tôi ra góc sân. Con

Nâu nầm đó, vẫn bộ lông nâu thưa thớt, vẫn cái chân chì nhưng nó không còn động đậy được nữa. Bố tôi an ủi: “*Không có con Nâu, con còn nhiều người bạn khác mà!*” và tôi òa lên mà khóc, khóc nức nở như vừa mất đi thứ gì quý giá. Từng giọt nước mắt lăn trên má, tôi bồi hồi nhớ lại từng kỉ niệm của tôi với nó. Nghe mẹ kể lại, con Nâu lang thang chơi rồi bị roi xuống cái ao ở sau vườn. Thật tội nghiệp cho nó! Suốt mấy ngày sau, lúc nào hình ảnh con Nâu cũng hiện lên trong lòng tôi. Tôi như vẫn thấy bóng dáng nó đi lại trong sân, trêu chọc con Miu và con Mực. Cả con Miu và con Mực cũng như buồn hẵn đi vì thiếu vắng cái bóng nghịch ngợm của con Nâu...

Tôi ngẫm nghĩa con gà bông ấy. Công nhận là nó đẹp thật, nhưng làm sao bằng được với con Nâu của tôi. Con Nâu của tôi có thể xấu hơn, lông không vàng óng ả như nó nhưng quan trọng hơn hết, nó đã là một phần của tuổi thơ tôi, một phần rất đỗi tuyệt vời đánh thức cái tự giác trong tôi, giúp tôi hoàn thiện hơn. Nó là một con gà đã giúp tôi từ một con bé ngỗ ngược, ôm yếu và hay vòi vĩnh đã trở thành tự giác, trở nên khỏe mạnh hơn bao giờ hết...

Mẫu 10: Kể về kỉ niệm đáng nhớ với con mèo

Ồ! Đó là tiếng kêu của con mèo Trắng nhà tôi đây, nó đang cùng đàn con gồm ba chú mèo dễ thương đến chơi với tôi. Nhìn nó chơi đùa với đàn con mà tôi thấy vui trong lòng, nhưng để có được như ngày hôm nay thì con Trắng nhà tôi đã trải qua rất nhiều khó khăn và vất vả. Chợt, tôi nhớ lại chuyện xảy ra lúc đó...

Đó là lúc cách đây khoảng một năm, khi đó tôi mới học lớp 7, con Trắng còn chưa đẻ con, nó mới 2 tuổi, còn trẻ lắm, nó hay chơi đùa với tôi. Trắng là một con mèo màu trắng buốt, thân hình thon thả, đuôi dài, chân nó với miếng đệm màu hồng mềm mại bên dưới giúp nó di chuyển mà chẳng gây ra tiếng động nào, dù chỉ là nhỏ nhất. Chiếc đầu nó thì nhỏ nhắn, xin xắn, kèm theo đôi tai và đôi mắt đen tuyền dễ thương trông rất đáng yêu. Đừng nghĩ nó chỉ là một con mèo cảnh mà không biết bắt chuột nhé! Chiếc mũi hồng lúc nào cũng ướn ướt với đôi tai cực nhạy bén và đôi mắt cực kì tinh một khi đã kết hợp lại thì chẳng chú chuột nào chạy thoát. Ngoài ra, bộ móng vuốt sắc nhọn có thể thu lại gọn gàng càng làm cho Trắng như trở thành một sát thủ điêu luyện thực sự. Có một đặc điểm giúp tôi không thể nhầm lẫn Trắng với bất kì con mèo nào khác đó là vài chiếc đốm đen nhỏ xíu ở trên đuôi của Trắng. Và đó chính là ấn tượng đặc biệt sâu đậm khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Trắng.

Trắng rất thích nằm, nó có thể nằm ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, bất cứ thời điểm nào. Mọi người nghĩ rằng nó rất lười và thường thắc mắc: “*Tại sao nó lại lười thế nhỉ?*”

Nhưng chỉ có tôi biết được, đó là lúc nó đang thư giãn, nó cần được gãi vào bộ lông mượt mà của nó, nhất là ở trên đầu và vùng bụng. Trắng rất thích chơi đồ chơi, nó thích những thú tròn và lăn được, mà cuộn len là thứ nó thích nhất. Biết được sở thích của nó nên lâu lâu tôi lại lén lấy một vài cuộn len của bà, và mỗi lần như thế thì lại có chuyện xảy ra: Nếu không phải là sợi len vương vãi khắp nhà thì cũng là những tiếng đỗ vỡ của bình hoa do Trắng làm lúc hứng chí. Ban đầu bố mẹ tôi còn la, nhưng nhiều lần như thế rồi đâm ra bố mẹ tôi xem đó như chuyện thường ngày. Từ đó bố mẹ coi Trắng như là một thành viên, không! Như là một người con quan trọng trong gia đình.

Tôi cứ tưởng mọi việc sẽ êm đềm trôi qua như vậy thì ngờ, vào một ngày, tôi chẳng thấy Trắng đâu cả! Tôi sợ lắm! Sợ không còn gặp lại Trắng nữa, sẽ không còn được vuốt ve bộ lông mượt mà của nó nữa, sẽ chẳng còn được mang những cuộn len cho nó chơi nữa! Thế là tôi bắt đầu đi tìm Trắng, ba mẹ tôi cũng vậy, tất cả mọi người trong nhà tôi, kể cả hàng xóm cũng vậy, ai nấy đều yêu mến Trắng và đang xôn xao đi tìm nhưng tìm mãi chẳng thấy nó đâu. Tìm không thấy tôi bắt đầu lo lắng: "*Chẳng lẽ Trắng ghét mình nên bỏ đi mất rồi? Nhưng nó đang mang bầu thì đi đâu được? Hay là nó đã bị ăn thịt rồi?*" Chỉ nghĩ đến hai chữ "Hay là" đó thì tôi bần thần cả người, tôi chực khóc, nhưng vì là đàn ông nên tôi cố kìm nén cảm xúc của mình. Tôi buồn, tôi buồn lắm, tôi nhớ cái ngày nghe tin Trắng đã có thai thì tôi nhảy cẩng lên, vui mừng khôn xiết, mà bây giờ lại phải chấp nhận sự thật rằng: "*Trắng đã ra đi, không còn trở lại nữa!*". Thấy tôi buồn thì bố tôi an ủi:

- Con à, đừng buồn nữa.
- Nhưng đâu tìm thấy Trắng đâu bô, chắc nó đi thật rồi?
- Đừng lo con ạ, ba sẽ đăng lên báo nhờ người tìm giúp, đừng nản chí con nhé!

Nghe được những câu đó, tôi dường như được tiếp thêm sức mạnh, tôi nghĩ chắc chắn sẽ tìm được Trắng thôi. Nhưng rồi 1 ngày, rồi 2 ngày, 3, 4, 5 ngày mà vẫn chẳng thấy Trắng đâu cả, kể cả những tin gì về nó. Tôi bỗng hụt hẫng và bắt đầu ý nghĩ chấp nhận rằng Trắng đã đi thật rồi!

Ngày qua ngày, tôi chỉ biết ngồi cầm những vật mà Trắng thích: Cuộn len loại xịn mà tôi đã đích thân tặng, quả bóng đồ chơi, cả cái chén ăn cơm của nó nữa,... Tôi ngồi thẫn thờ nhìn lên bầu trời xa xăm, đám mây trôi lững lờ bỗng dừng lại, đàn chim bỗng ngừng hót, cây cối ngừng rơi lá,... Tất cả như chia sẻ nỗi buồn cùng tôi.

Tôi nghĩ mọi việc đã kết thúc! Nhưng nó chỉ thực sự kết thúc khi nó đã đến hồi kết. Vào ngày thứ 11 sau khi đăng báo, thì bất ngờ có một người đến nhà tôi và đưa cho tôi một

thùng các-tông to đùng, tôi mở ra xem thì rất bất ngờ: Trong đó chính là Trắng và ba chú mèo con chưa mở mắt. Khi thấy Trắng bỗng nhiên bị sứt một bên tai thì tôi hỏi chú ấy:

- Chú ơi, tại sao con mèo nhà cháu bị như vậy?

- À, chú tên là Nam, nhà ở khu bên, chú làm nghề xe thồ, nhà chú cũng có nuôi một con mèo đực. Chú cứ thấy con mèo Trắng nhà cháu luẩn quẩn quanh nhà chú, chú định đuổi đi thì thấy nó có vẻ mệt mỏi, còn lại có bầu nữa, thế là chú cho nó ở lại và còn chia cho nó một phần cơm nữa. Cứ từ đó con mèo nhà chú và con mèo Trắng cứ quần quýt lấy nhau, chú mới hiểu ra rằng: con mèo nhà chú đã lên chức làm cha, làm cha của những chú mèo nhỏ dễ thương chờ ngày chào đời.

Tôi định hỏi chú vài câu hỏi thì chú lại nói tiếp:

- Chú cứ tưởng Trắng sẽ ở nhà chú luôn chứ! Ai ngờ tới ngày nó đẻ, chú mời bác sĩ thú y tới để khám, về đến nhà lại chẳng thấy nó đâu. Thế là chú tức tốc lên xe và đi tìm nó, chú lái đi khắp mọi nơi, mọi ngóc ngách mà chẳng tìm được, chú định bỏ cuộc thì nghĩ đến một nơi: bãi đất trống gần sân vận động. Chỉ nghĩ đến đây thì chú liền phóng ngay xe đến nơi và chú đã được đền đáp: tiếng mèo Trắng kêu meo meo và vài tiếng kêu nhỏ của ba chú mèo con đang ở trong bụi rậm kia. Chú vội vã chạy tới nhưng lại nhìn thấy 1 con mèo hoang tiến từ từ trước mặt con mèo kia và nhìn vào đám con của Trắng bằng ánh mắt ghê rợn, như muốn ăn tươi nuốt sống đàn mèo nhỏ kia. Trắng chưa biết được chuyện đó và nằm dài ra đất một cách mệt mỏi. Con mèo hoang bước từng bước tới chỗ đám mèo con, những chiếc vuốt sắc nhọn của nó vụt xuống định cào mèo con. Nghe thấy tiếng động và nhìn thấy cảnh tượng ấy, nó dùng hết sức chạy nhanh tới cào vào lưng con mèo hoang, đám mèo con đã thoát chết trong gang tấc. Con mèo hoang tức lầm, nó quay lại và nhìn Trắng một cách giận dữ. Hai con mèo nhìn nhau mắt không rời, rồi chúng xù lông lên, kêu “meo meo” như để cảnh báo, và chúng bắt đầu xông vào nhau. Trắng dường như được tiếp thêm sức mạnh nhờ tình mẫu tử nên xông thẳng vào, bắt chấp khó khăn. Hai con mèo đánh nhau dữ dội, một trận đấu thật kinh hoàng! Một lúc sau, con mèo hoang dường như đã mệt lả, nó không còn sức để chiến đấu nữa, nó nhảy đi chỗ khác và bỏ đi. Trắng dường như đã thấm mệt, nó nằm phịch xuống đất, tai rướm rướm máu. Chú từ bụi rậm nhìn thấy tất cả, vội chạy tới và ẵm con Trắng cùng đám con của nó về nhà. Nhờ bác sĩ thú y chăm sóc mà nó hồi phục rất nhanh, riêng trên tai thì hàn lại vết sẹo. Chưa cho nó xong, bác sĩ thú y liền đưa cho chú tờ báo, chú đọc và rất ngạc nhiên khi cháu là chủ nhân của Trắng. Đó là toàn bộ câu chuyện đấy cháu à!

Tôi mừng lắm, ôm chầm lấy Trắng và reo lên: “*Mày giỏi quá Trắng ạ!*”. Nó dường như hiểu được điều đó nên cũng kêu lên như vui mừng. Tôi cảm ơn chú, vẫy tay chào tạm biệt

chú cho đến khi bóng chú đã khuất ở xa xa. Tôi đang nhớ lại chuyện cũ thì bỗng choang một tiếng. Tôi giật mình, thì ra là tác phẩm của Trăng cùng đàn con, đó là một chiếc bình vỡ. Tôi liền don dẹp ngay. Lúc ấy, trên bầu trời xa xăm, mây lại trôi, chim ca líu lo, cây lại rung rinh, và ông mặt trời chuẩn bị kết thúc công việc hôm nay, để lại một buổi hoàng hôn vô cùng rực rỡ.

Mẫu 11: Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với con vật nuôi mà em yêu thích

Hồi nhỏ, ba mẹ và mấy chị em tôi sống chung trong căn nhà cùng với ông bà ngoại và cậu, mợ. Lúc ấy, gia đình tôi được một người quen tặng một con cún rất dễ thương. Nó tên là Si Tô - cái tên đã có trước khi Si Tô là thành viên mới chính thức của gia đình tôi. Tôi nhớ khi về nhà tôi, Si Tô là một chú cún nhỏ dễ thương với bộ lông xù kết hợp với màu nâu hạt dẻ, trông bộ lông vô cùng quyến rũ và đập vào mắt người khác khi nhìn Si Tô lần đầu. Không những vậy, sự đáng yêu ấy còn được hấp dẫn hơn với đôi mắt đen long lanh và tròn xoe như hạt nhãn. Chiếc mũi của chú cún bé xinh xinh lúc nào cũng ướt cùng với đôi tai to, thính, lúc nào cũng vểnh vểnh lên như nghe ngóng điều gì. Nét đáng yêu ấy còn thể hiện qua cái đuôi tí xíu, nhо nhо lúc nào cũng ngoe nguẩy theo nhịp những bước chân ngắn, mập mạp đi một cách uyển chuyển. Ngày tháng trôi qua, Si Tô lớn dần và ngày càng thân thiết với mọi người và vóc dáng của chú cún ngày càng tuyệt đẹp hơn.

Tôi nhớ rất rõ mỗi lần tôi và Ngọc Ngân đi học mẫu giáo về, từ xa, Si Tô đã đứng ngay sau cánh cổng đợi, ánh mắt hướng về phía chúng tôi. Ba mẹ mở cửa và Si Tô rất mừng, nhảy cẳng lên vui mừng thật đáng yêu! Ba tôi khép cửa và tôi, Ngọc Ngân vuốt ve bộ lông mượt mà ấy, thực sự rất thích Si Tô nằm xuống và ngược nhìn kêu lên “ư ư” như muốn nói rằng “chào hai chị - cưng chỉ thân thiện, đáng yêu làm sao! Lúc ấy, tôi bảo: “Si Tô đợi hai chị cắt cặp nha!”. Rồi tôi và Ngọc Ngân lon ton chạy vào nhà cắt cặp và thưa ông bà ngoại đi học mới về. Sau đó bà ngoại đưa tôi đồ ăn nhẹ buổi chiều của Si Tô. Tôi, Ngọc Ngân cho Si Tô ăn. Si Tô ăn rất chậm rãi, chắc nó không đói lắm. Sau đó, tôi lấy một hộp sữa trong tủ lạnh đổ vào chén của Si Tô một nửa, Si Tô hớp từng ngụm nhỏ trong bát. Ăn xong, tôi và Ngọc Ngân ôm Si Tô chơi với nhau. Sau đó, ba ra tắm cho Si Tô rồi mặc đồ cho nó. Trông nó thật đáng yêu làm sao, giống như một cô “công chúa nhỏ”! Và ngày nào cũng thế, tình bạn của chúng tôi ngày càng khăng khít hơn, không xảy ra chuyện gì. Si Tô là một chú cún nghịch ngợm nhưng cũng rất đáng yêu, thân thiện.

Si Tô là chú bảo vệ nhỏ của nhà tôi. Tuy “nhỏ nhưng có võ”. Mỗi lần có tiếng động hay người lạ, Si Tô sủa vang ầm ĩ cả nhà.

Và một ngày thật đáng buồn! Hôm ấy khi tôi còn là một đứa trẻ cấp hai, vào đêm cõi chín giờ hơn thì gia đình tôi cho Si Tô ăn cơm rồi và nó đang nằm dài ngoài sân. Lúc đó, cửa chính đang mở hé nhỏ vì chị tôi mới ra ngoài mua đồ gần nhà sẽ về nhà liền nên đóng cửa hờ lại. Sau đó, ba tôi định ra ngoài sân đỗ xích Si Tô lại thì không thấy nữa. Ba hỏi mọi người con Si Tô đâu rồi ai cũng nói không biết và tôi nhớ ra lúc nãy chị hai đi ra ngoài và tôi nghe tiếng Si Tô sủa to nhưng tôi nghĩ là mấy người hàng xóm hay mấy đứa bạn cùng tuổi tôi hoặc lớn hơn hay đi qua nhà ngoại tôi vào buổi tối nên tôi không quan tâm lắm và sau đó thì không nghe tiếng chó sủa gì cả. Và rồi tôi cùng Ngọc Ngân, ba, cậu và anh đi kiểm vòng vòng quanh đâu đó và hỏi người ta có thấy không, có người nói là tôi không biết, tôi không thấy, có cô kia thì nói: “Khi nãy có thấy một đứa con trai tầm hai mươi vô nhà rồi ra có mang theo cái ba-lô, tôi tưởng người nhà mấy anh nên không để ý lắm”. Cô nói thêm là: “Đứa con trai đó mặc áo đen hay xanh gì đó tại tôi quá tôi nhìn không rõ với không nhớ kĩ lắm”. Nhưng hôm đó nhà tôi không ai mặc áo như vậy cả. Sau đó ba tôi cảm ơn cô xong ba nói: “Thôi về nhà đi, người ta bắt con Si Tô mình rồi không kiểm được đâu!”.

Sau đó chúng tôi về nhà, tôi và Ngọc Ngân rất buồn vì chú chó con ấy rất dễ thương và thân với hai chị em tôi. Lúc đó, đây là lần đầu tiên mà tôi thấy trong rỗng khi biết mình đã mãi mãi mất đi một người bạn thân rất tốt bụng và thân thiện.

Tôi nhớ mãi cái hình dáng đáng yêu, ngộ nghĩnh ngày nào của Si Tô. Từ đó về sau, gia đình tôi không nuôi chó nữa, không phải chúng tôi hết yêu chúng mà là vì sợ việc này sẽ xảy ra một lần nữa và lại buồn khi nhìn thấy một con vật hiền lành, đáng yêu của mình bị người khác bắt đi.

Mẫu 12: Kể lại 1 kỉ niệm đáng nhớ với con chó

Bạn mẹ tôi cho nhà tôi một con chó nhỏ chừng vài tháng tuổi lúc tôi lên lớp bốn. Vì lúc đó tôi còn nhỏ nên chưa có ghi nhớ gì nhiều nhưng cũng có một câu chuyện làm tôi nhớ mãi đến bây giờ.

Tôi đặt tên nó là Tí Nị. Nó thuộc giống chó Chi-hua-hua nhưng không lớn được. Nó có bộ lông màu vàng đất trông rất ngộ nghĩnh. Thân hình nó cân đối: Ngực nở, bụng thon, bốn chân nhỏ, thanh mảnh cái đầu nhỏ cõi quả banh lông, cặp tai dựng đứng lên khi cần nghe ngóng. Chiếc mõm ngắn với cái mũi đánh hơi rất giỏi. Tí Nị nó khôn lắm. Dường như nó có thể hiểu được tiếng người, hiểu được ý định của người chủ của nó. Ở nhà, tôi

không thường cho Tí Nị ăn nhưng nó vẫn bám víu lấy tôi, đã thế mà nó cũng có cái tính hay ghen tị nữa. Lúc mẹ với tôi đùa giỡn với nhau thì nó ngồi cạnh bên kêu ư ử đòi chen vào cuộc vui.

Ban ngày, Tí Nị nằm trong sân mát hay tìm một chỗ êm êm nằm, mõm gác lên hai chân trước, đôi mắt lim dim. Lúc đó nó chẳng ngủ đâu, mà là đang trông nhà đấy. Một tiếng động nhẹ hay một bóng người thoáng qua, là nó ngóc đầu lên, vénh tai nghe ngóng. Tuy nhỏ nhưng tiếng sủa của Tí Nị vang xa hình như nhà nào cũng nghe, đôi khi còn mắng yêu nó ồn ào. Khi có người lạ bước vào nhà thì nó sủa hoài, sau đó thì nằm im nhìn người lạ đó, xem chừng có ý đồ gì xấu xa không. Tí Nị hung hăng lăm nên khó ai dám vuốt đầu nó.

Ấy thế mà đối với gia đình tôi nó rất hiền. Nó hay bày tỏ tình cảm bằng cách ngoáy tít cái đuôi hay nằm im dưới đất rồi ngóc đầu, đôi mắt long lanh chờ lệnh.

Lúc đầu tôi cũng chưa tin tưởng vào việc trông nhà của Tí Nị lăm, không hẳn là coi thường nó nhưng tôi cứ thấy lo lo thế nào ấy. Nhưng sau này thì ít có ăn trộm dám vào nhà tôi nữa. Trước đây nhà tôi có trộm nhiều, nhưng có một lần Tí Nị thấy trộm thì sủa vang làm ba tôi thức giấc chạy ra. Thấy có người và chó sủa, tên trộm bỏ lại chiếc A-ti-la và đôi dép để chạy thoát thân. Mỗi khi tôi đi đâu về thì nó nằm trước cửa, đợi và nghe ngóng tiếng xe quen thuộc. Và lúc tôi còn chưa thấy mặt mũi Tí Nị đâu thì nó đã thấy tôi rồi. Nó chạy ra mừng tôi tút tút. Lúc đó cái đuôi của nó phải gọi là ngoáy tít, hai chân trước chồm chồm lên như muốn ôm choàng lấy tôi. Miệng thì kêu ư ử, ăng ẳng sung sướng mừng rỡ. Đã thế đôi mắt còn đầy biểu cảm thiết tha bảo sao tôi không cảm động. Và cứ thế từng ngày trôi đi, tôi mến nó lúc nào không hay.

Trước đây bốn năm, nó đã rời xa tôi, nó không còn bên cạnh tôi nữa. Tôi đó, tôi ở nhà với ba mẹ. Khi ấy, tôi đang chơi với Tí Nị thì nó bỗng sủa lên một tiếng rồi chạy ra đường. Tôi cũng lật đật chạy theo thì chứng kiến cảnh... Tí Nị bị xe cán qua. Lúc đó, tôi đã chơi với không tin vào mắt mình thì kẻ chạy chiếc xe ấy vòng lại cán thêm lần nữa làm Tí Nị căn đứt lưỡi. Tôi đã không thể làm gì khi chứng kiến cảnh tượng buồn thương đó. Hắn đã chạy mất hút còn tôi thì chỉ đứng khóc. Nghe tiếng tôi khóc, ba mẹ chạy ra xem có chuyện gì, hàng xóm cũng bắt đầu bu lại xem. Lúc đó, dường như tôi mất hết cảm giác, không còn biết trời trăng gì nữa. Mẹ nói, sau đó mẹ đem nó đi chôn. Tôi tỉnh dậy không thấy Tí Nị đâu thì tôi lại oà lên khóc, ba mẹ phải vỗ về tôi, và xin cho tôi một con khác.

Tôi cũng khá bất ngờ vì chú chó thứ hai của nhà tôi lại có hình dạng và tính cách y như Tí Nị. Tôi nghĩ có lẽ linh hồn của Tí Nị đã nhập vào thân xác của chú chó này. Đúng là một chú chó trung thành, nó muốn ở bên cạnh tôi. Và sau sự việc trên của Tí Nị, tôi đã

nhốt nó ở trong nhà. Nếu nó bị “bắt cóc” hay có chuyện gì nữa thì... chắc tôi chết mất. Do vậy, tôi chỉ cầu trời cho nó được sống mãi bên gia đình tôi.

Tôi sẽ chăm sóc nó như đứa em của tôi vậy. Cảm ơn em đã cho chị biết sự trung thành của loài chó như thế nào, Tí Nị à.